

Overleg en wederzijds respect nodig

Almaar meer gemeenten dreigen ermee hangjongeren hard aan te pakken. Overdreven?

- ▶ Jongeren hebben recht op een plek in de publieke ruimte
- ▶ Ook ouderen vertonen soms storend gedrag

Bert CLAERHOUT

De politie van onze westkust wil probleemjongeren sneller controleren en identificeren en in Ternat wordt al wie na halftien 's avonds een speelplein betreedt, beboet. Ook andere gemeenten werken plannen uit om overlast door hangjongeren tegen te gaan. De term 'hangjongeren' is niet nieuw. De Nederlandse onderzoeker Jan Hazekamp boog zich in de jaren 1980 al over de kwestie. In 1985 publiceerde hij het boek *Rondhangen als tijdverdrijf*. „Zijn bevindingen gelden nog altijd”, bevestigt Robert Crivit van Uit de Marge, het Vlaams Steunpunt voor jeugdwerk met maatschappelijk kwetsbare jongeren en kinderen.

„Jongeren wekten altijd enige wrevel en ongenoegen op”, vertelt hij. „Ze voelen zich vrij en ongebonden, stellen gevestigde opvattingen ter discussie, maken zowel op school als met hun lief van alles mee en willen dat met elkaar delen. Vaak botst dat met hun omgeving, het gaat immers om een proces van identiteitsverwerving. Dat was vroeger niet anders. Als we hen geen plek gunnen in de publieke ruimte om ongestoord hun ervaringen te verwerken, ontnemen we hen de kans jong te zijn. Uiteraard mogen we niet toelaten dat op straat drugs worden gedeald, maar laten we afstappen van de idee dat elk groepje jongeren dat doet.”

Op het eerste gezicht niets nieuws onder de zon dus, alleen is de samenleving de afgelopen decennia grondig veranderd. We zijn blijkaar minder tolerant, getuige het begrip 'hangouderen' dat onlangs zijn intrede deed. De term suggereert dat ook ouderen wel eens storend gedrag vertonen.

„De media vergroten alles uit en de druk op de lokale politici nam toe”, stelt Crivit. „Mensen bellen hen op, spellen hen de les en eisen dat ze harder optreden. Met een repressief beleid of met 'nultolerantie' kom je er echter niet. Stads- en gemeentebesturen hebben nood aan een doordachte visie op de inrichting van de publieke ruimte. Gunnen ze jongeren een eigen plek of lonken ze alleen naar bepaalde categorieën, zoals terrasjesmensen of consumenten?”

„Schieten met een kanon op een mug”, zo omschrijft Crivit de manier waarop sommige gemeenten hangjongeren willen aanpakken. Zijn jarenlange ervaring met jongerenwerk – hij was onder meer coördinator voor het straathoekwerk in de stad Antwerpen – sterkt hem in de overtuiging dat met jongeren praten over hoe zij de publieke ruimte zien, veel efficiënter is dan de politie op hen af te sturen. Overleg en wederzijds respect, daar hebben zowel de lokale politici als de politie en de jongeren zelf het meeste baat bij.

Jongeren zoeken vaak een plek waar ze ongestoord vrienden kunnen ontmoeten. © Reporters

Vrijwilligerswerk sterk in de lift

Uitwisselingsorganisatie WEP lanceert wekelijks nieuwe programma's

„Elke dag als vrijwilliger in Guatemala was anders. Ik gaf Engelse les, hielp in de keuken en werkte mee aan meerdere projecten”, getuigt Nele op de website van WEP. Net zoals 410 andere Belgen engageerde zij zich dit schooljaar via de uitwisselingsorganisatie voor een project in het buitenland. „Dat is een stijging van dertig procent ten opzichte van vorig jaar”, zegt Dirk Vandervelden van WEP. „Jongeren willen de wereld

zien, maar zich terzelfder tijd ook nuttig maken, vóór ze aan hogere studies beginnen of werk zoeken. Ze kiezen voor sociaal vrijwilligerswerk of zetten zich in voor de natuur of dieren in het wild.”

WEP merkt dat de kandidaten voor vrijwilligerswerk ver weg zowel jonger als ouder worden. „Voor een aantal programma's verlaagden we de leeftijdsgrenzen tot zestien. Sommige scholieren willen niet wachten om zich

avontuurlijk te engageren en doen het in de schoolvakanties”, legt Vandervelden uit. „Daarnaast krijgen we ook meer vragen van veertigers en vijftigers, mensen die in hun jeugd de middelen of de kansen niet hadden. Aan een aantal programma's kun je nu deelnemen tot zeventig. Of zelfs ouder, als je het lichamelijke aankunt.” (JVN)

Info: www.wep.be of 02 534 53 36.

Leerlingen werkten hun project samen met cliënten uit, zodat het een meerwaarde kreeg voor beiden. © Sint-Vincentiusinstituut

‘Ze krijgen de smaak te pakken’

Twaalf leerlingen van het Dendermondse Sint-Vincentiusinstituut winnen de Johh-trofee van Ziekenzorg CM

Jozefien VAN HUFFEL

Van de school in Dendermonde naar een straat aan de rand van Buggenhout. Een schooljaar lang legden twaalf leerlingen uit het zesde jaar van het Sint-Vincentiusinstituut geregeld dit traject af. In de zogenoemde vrije ruimte, een pakket lessen dat leerlingen in het kader van een project zelf invullen, werkten ze samen met mensen met een niet-aangeboren hersenletsel (NAH) van het dagcentrum Eindelijk. Ze boksten een activiteit voor de cliënten ineen en organiseerden samen met hen een ludiek informatiemoment over de problematiek voor andere leerlingen.

Ziekenzorg CM bekroonde het project *Vrije ruimte Eindelijk* met de Johh-trofee. „Enerzijds willen we daarmee jongeren stimuleren om contact te leggen met langdurig zieke of zorgbehoevende mensen en met zorgzaam vrijwilligerswerk”, vertelt Sabine Rouffaert van Ziekenzorg. „Ze zitten met vooroordelen, maar na de eerste kennismaking hebben ze vaak de smaak te pakken. Anderzijds tonen we dat we hun inzetten zeerste waarderen door het in de kijker te plaatsen.”

Een warm, enthousiast en origineel project dat voor beide partijen een meerwaarde heeft. Dat is waarnaar Ziekenzorg CM op zoek ging. „Tussen onze cliënten zitten nogal wat jonge mensen die door een verkeersongeval een hersenbeschadiging opliepen. De leerlingen beslisten samen met hen wat er wanneer ging gebeuren”, zegt Bea Van den Broeck, di-

recteur van het Dagcentrum Eindelijk. „We werken sinds 2004 samen met het Sint-Vincentiusinstituut en vaak komen leerlingen uit het project in de vakantie vrijwilligerswerk doen. Het is dus echt een win-winsituatie.”

„Met de gewonnen tickets vergezellen twee mensen uit het dagcentrum zelfs de leerlingen naar Rock Werchter”

„Helemaal in het begin staan leerlingen wat huiverachtig tegenover de mensen van het dagcentrum”, vertelt Miriam Buelens, leerkracht godsdienst en begeleider van het project. „Al snel ontdekken ze echter dat het gewoon mensen zijn zoals zij.”

„Na een inleefmoment organiseerden de leerlingen een spel, helemaal op maat van de cliënten, waarbij ze via een reeks van opdrachten moesten ontdekken wie de directrice zogenaamd had vermoord”, vervolgt Buelens. „Samen met de cliënten informeerden ze later de vijfdejaars over NHA's, in het kader van verkeerspreventie. De vijfdes waren zichtbaar geraakt.”

Van Ziekenzorg kregen de leerlingen ieder een dagticket voor Rock Werchter. „Sommigen zijn dan op reis of op kamp. In hun plaats gaan twee cliënten en een therapeut van het dagcentrum mee”, vertelt Buelens. „Als dat geen integratie is.”